

Lỗi Tại Ai?

Một hôm, hai vợ chồng tôi đọc trong sách thấy người ta nói rằng nguyên nhân đưa đến những bất hòa trong gia đình thường do tính tự ái mà ra. Có nghĩa là mỗi khi trong nhà có chuyện gì xảy ra, cả vợ lẫn chồng thường đổ lỗi cho nhau. Ai cũng khư khư muốn giành phần tốt về mình và nằng nặc đòi nhường phần xấu, phần khuyết điểm cho người bạn đời. Chính vì thiếu sự bao dung và thông cảm lẫn nhau như vậy, nhiều cặp vợ chồng đã đi đến cãi vã to tiếng, xích mích nghiêm trọng và cuối cùng giao kèo sống chung bị đổ vỡ một cách đáng tiếc. Cuốn sách nói trúng phóc. Nghiệm lại những lục đục trong gia đình mình thời gian gần đây, hai vợ chồng thấy quả đúng như vậy. Chung quy cũng tại tính tự ái mà ra.

Nhưng đó là lúc chưa đọc cuốn sách này kia, còn bây giờ hai đứa tôi đều cảm thấy thấm thía những lời hay lẽ phải trong sách, hẳn cuộc sống nó phải tốt đẹp hơn chứ! Thế là hai vợ chồng tôi quyết định từ nay về sau, trước bất cứ vấn đề gì, trách nhiệm hàng đầu của mỗi chúng tôi là phải bằng bất cứ giá nào khám phá cho được những khía cạnh tốt đẹp của đối phương đồng thời ngược lại, luôn luôn tự giác nhận lỗi về phần mình. Sống ở đời, ai mà không có lỗi. Vấn đề là ta phải thành khẩn nhìn nhận. Ôi! Thế là từ nay xin chia tay những cơn xô xát, những lần hục hặc. Buồn ối, vĩnh biệt nhé! Những thói xấu như các người sẽ không còn đất sống trong nhà ta nữa đâu!

Sáng hôm sau, đang ăn cơm, tôi nhai phải một hạt sạn đánh "cốp" một cái. Hai hàm răng rung rinh muốn rớt ra ngoài. Theo thói quen, tôi đặt bát xuống bàn, liếc nhìn vợ. Nhưng lời cần nhả chưa kịp thốt ra khỏi miệng, bất giác tôi chợt nhớ đến điều giao ước hôm qua. Thế là gương mặt đang sa sầm bỗng tươi lên hơn hớn. Và thay vì một lời nặng nề, tôi đã nói một câu dễ thương hết biết, xứng đáng đưa vào tự điển bách khoa những lời vàng ngọc dành cho cuộc sống lứa đôi:

- Cái này là lỗi tại anh. Anh nhai mạnh quá! Nếu nhai từ tốn thì anh đã lừa được hạt sạn ra rồi. Xin lỗi đã làm phiền em!

Vợ tôi cười duyên dáng:

- Không! Anh có lỗi gì đâu! Lỗi là do em không chịu nuốt sạn trước khi vo gạo...

Tôi cướp lời:

- Nếu vậy thì đích thị là lỗi tại anh rồi! Bởi vì chính anh đi mua gạo. Đáng lẽ anh phải chọn gạo kỹ hơn.

Vợ tôi nhất quyết không chịu thua:

- Đúng ra hôm đó em phải cùng đi mua với anh, nhưng em đã không đi. Lỗi là tại em thôi!

Tới đây thì tôi không dám tranh dành với vợ nữa vì sắp đến giờ đi làm rồi, đành phải nhường phần lỗi cho cô ta... Tiếc thật! Nhưng tới khi thay đồ đi làm thì tôi phát hiện ra toàn bộ quần áo của mình bị gửi một đồng trong ngăn tủ, cái nào cái nấy nhăn nheo như một mớ giẻ rách. Tôi tím mặt lại nhìn vợ, giọng gầm gừ:

- Này, này, như thế này thì ai mà... - nhưng trong tích tắc tôi kịp hạ giọng - ai mà không biết là lỗi tại anh.

Đáng lẽ anh phải chừa ra một bộ đồ sạch để đi làm chứ! Ai bảo mặc dơ hết thì bây giờ... ráng mà chịu.

Thấy tôi tự lên án mình ghê quá, vợ tôi tỏ ý không bằng lòng:

- Không phải lỗi tại anh đâu! Lẽ ra tối hôm qua em phải ủi đồ...

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

- Tại anh! Tại anh! Đúng ra anh phải nhắc em.

- Tại em! Tối hôm qua anh có nhắc nhưng em quên...

Tôi liếc đồng hồ và hiểu ra lúc này lỗi tại ai cũng không quan trọng bằng việc tới cơ quan cho đúng giờ. Tôi trông vội bộ đồ bèo nhèo, rúm ró vào người và phóng ra khỏi nhà, bụng cứ tức sôi lên. Công việc bề bộn ở sở giúp tôi quên bằng những bực bội ban sáng. Nhưng đến trưa thì mọi chuyện lại đầu vào đầy ngay. Tôi về nhà, bụng đói meo, thấy củi lửa lạnh tanh còn vợ thì nằm tréo chân trên giường đọc sách, người tôi cứ muốn run lên. Tuy nhiên, tôi vẫn nhắc vợ bằng những lời lẽ nhẹ nhàng nhất có thể có được trong lúc này:

- Em thân yêu, em chưa nấu cơm à?

Vợ tôi mở tròn đôi mắt:

- Ôi trưa rồi kia à? Chết thật! Em quên băng đi mắt.

Rồi cô ta chép miệng:

- Cái này là lỗi tại em cả thôi!

Câu trả lời của vợ nhắc tôi nhớ đến nhiệm vụ hàng đầu của mình. Ngay lập tức tôi lục lọi trong óc cố tìm xem cái phần sai trái của mình nằm ở đâu trước vấn đề này. Chà, gay thật! Nhưng không sao, đợi cho một chút...

à, à, có đây rồi, có ngay đây:

- Em không có lỗi gì hết! - Tôi hùng hồn - lỗi hoàn toàn là do anh. Đáng lẽ anh phải để đồng hồ ở nhà cho em coi giờ...

Vợ tôi khoát tay:

- Anh nói vậy chưa phải lẽ. Quả là lỗi tại em. Đứng ra thì em phải chạy qua nhà hàng xóm để hỏi giờ chứ!

Tôi gân cổ cãi:

- Em còn bận nằm đọc sách mà chạy qua nhà hàng xóm sao được. Lẽ ra anh phải dặn nhà bên cạnh để chuông một giờ trưa là qua kêu em nấu cơm, nhưng mà anh quên khuấy đi mất. Anh đúng là một người chồng vô trách nhiệm. Chính anh mới là người có lỗi.

Sau khi tranh luận quyết liệt để giành phần lỗi về mình, tôi loay hoay đi nhóm bếp, còn vợ tôi thì vo gạo. Trước đây, trong những tình huống như vậy, chiến tranh đã bùng nổ từ đời kiếp nào rồi. Nhưng hôm nay mọi sự trôi qua một cách tốt đẹp, đầy lòng nhân ái. Tuyệt thật!

Nhưng chưa hết, buổi chiều mới thật là tuyệt. Tôi đi phố về thì thấy giầy bay đầy nhà như bướm bướm. Tôi nhặt một tờ lên xem và đột nhiên thấy mất mớ đi, còn tìm thì thót lại như muốn xỉu tại chỗ. Thì ra đó là một trong những cuốn sách quý nhất của tôi, những cuốn sách tôi đã bọc giấy da cẩn thận và nâng niu, gìn giữ bao lâu nay. Tôi đã cất nó trong tủ kiếng đằng hoàng, không hiểu sao nó lại tót ra đây và biến dạng thảm hại như thế này. Tôi ôm đầu và rơi phịch xuống ghế, miệng thốt lên đầy hãi hùng:

- Trời ơi là trời! Ai đã giết tôi như thế này?

Ngay lúc đó, vợ tôi xuất hiện với câu nói đi trước:

- Lỗi là tại em! Lỗi tại em!

Tôi chồm ngay dậy:

- Lỗi tại ai thì để tính sau. Bây giờ em hãy cho anh biết tại sao những cuốn sách của anh lại ra nông nỗi này! Tôi tưởng vợ tôi sẽ giải thích với một thái độ áy náy và ngượng ngập. Nhưng không, cô ta nói bằng một giọng thoải mái, tự tin bởi vì cô ta biết rằng tôi, thằng chồng của cô, sẽ công khai và nhiệt tình nhận lỗi như hai bên đã thỏa ước:

- À, hồi chiều thằng bé nhà hàng xóm qua chơi. Nó cứ chỉ tay vào tủ đòi mấy cuốn sách của anh. Thế là em lấy ra đưa cho nó chơi. Dè đâu nó xé rách bướm như thế này. Lỗi này là do em cả thôi!

Tôi bóp mạnh hai tay vào thái dương cho đầu bứt nhức. Phải một lúc sau tôi mới nói được, giọng thều thào:

- Không phải tại em đâu! Lỗi là do anh không chịu đến tiệm làm đồ sắt.

- Tới đó làm gì? - Vợ tôi trở mắt.

- Để đóng gáy sắt cho mấy cuốn sách chứ làm gì. Thật đúng là mọi sự đều do anh. Ai đời sách mà lại đóng gáy da bao giờ!

- Không phải đâu. - Vợ tôi tặc lưỡi - Nếu hồi chiều em không đưa sách cho thằng bé...

- Em nói sai rồi! Nếu anh không mua sách thì làm gì có chuyện. Rõ là lỗi của anh rồi!

- Em đã nói không phải do anh mà. Nếu lúc thằng bé đòi...

- Không! Trăm ngàn lần không phải lỗi nơi em. Tất cả là tại anh đây này! - Cuối cùng tôi gào lên - Nếu anh không lấy phải em thì đâu đến nỗi... Không phải đâu! Lỗi là do...

Đang đà ăn nói nhỏ nhẹ, chợt nhận ra ý tứ trong lời lẽ của tôi, vợ tôi nhảy dựng lên và trong nháy mắt biến thành một con người khác:

- Hả, anh vừa nói cái gì? Anh dám nói với tôi bằng cái giọng đó hả? Này, tôi bảo cho anh hay...

Vừa gầm lên, vợ tôi vừa tiến về phía tôi với dấu hiệu của một cơn bão cấp mười. Trước tình thế nghìn cân treo sợi tóc đó, tôi phóng vù ra đường, không để cho vợ kịp túm tóc. Thật là nản! Cô ta đã gây cho tôi biết bao điều khổ sở rồi, tôi chỉ còn mỗi một niềm vui còn con là được nhận lỗi về mình, thế mà cô ta cũng đang tâm giành lấy nó. Đã vậy thì làm sao tránh khỏi bất hòa được. Quỷ tha ma bắt hết thứ đi, nhận lỗi với chả nhận lỗi!

Có lẽ muốn sống êm đẹp, tốt nhất là cố gắng đừng làm những điều tồi tệ để rồi sau đó phải mất công xác định xem lỗi tại ai!

Không biết Tác Giả